

© Editura Velvet Story
Strada Tufanului, 3 C, Mogoșoaia 077135
jud. Ilfov, România

Difuzare/ distribuție carte
www.velvetstory.ro
e-mail: office@velvetstory.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TĂNĂȘESCU, SIMONA

Karma-i o zdreanță!: creatoarea de vise /
Simona Tănăsescu. - Mogoșoaia: Velvet Story, 2021
ISBN 978-606-95085-7-2

821.135.1

Tipar executat la Tipografia OPANIS
Tel.: 0727.837.844 ; 0743.901.318
www.tipografieopanis.ro

Editor: Ciprian Tănăsescu
Copertă: Ciprian Tănăsescu
Lector: Cristina Apostol
DTP: Cristian Negoii

Simona Tănăsescu

Karma-i o zdreanță!

CREATOAREA DE VISE

Ediție îngrijită de Ciprian Tănăsescu

Editura
VelvetVS Story

Mogoșoaia, 2021

CUPRINS

Nota autorului	5
1.I'm Not a Girl, Not Yet a Woman	7
2.Wild Sex	19
3.Bad Liar	31
4.Story of my life	38
5.Hungry Eyes	47
6.She's Crazy But She's Mine	56
7.If I Were a Boy	65
8.Wicked Game	72
9.Just Give Me a Reason	82
10.Till It Hurts	92
11.I Don't Want to Miss a Thing	101
12.Bed of Roses	117
13.One and Only	133
14.Love Not War	150
15.Godfather Waltz	159
17.When I look at You	169
18.Always	192
19.How Can You Mend a Broken Heart	207
20.Man Without a Heart	217
21.Love Is a Battlefield	228
22.Hello, Goodbye	242

23.Nothing Compares 2 U	256
24.What's Love Got to Do With It.....	278
25.Black Eyes, Blue Tears	285
26.Words Are Medicine.....	294
27.Love Is All Around	303
28.The Power Of Love	309
29.We Are Family.....	313
EPILOG. Mama, I'm Coming Home.....	317
Mulțumiri	324

1.

I'm Not a Girl, Not Yet a Woman¹**Eva-Luna**

De mai bine de cinci ore, ningeabundent. Iubeam liniștea din Waterloo cu toată puterea ființei mele, sentiment pe care îl regăseam ocazional, în urma unor anumite trăiri... efemere.

Cristalele de gheață luaseră forma unor pătimiși fulgi de zăpadă, care se așternuseră peste întreg orașul, dominând sunetele. Codul roșu anunțat pe toate canalele de televiziune și de radio reușise să-i determine pe oameni să se grăbească spre case. Străzile pe care le puteam vedea de pe fereastra biroului sau șoseaua principală ce deservea alte artere secundare, de obicei aglomerate, acum erau aproape pustii. Arar mai treceau persoane cu nasurile înfășurate în fulare sau câte o mașină ale cărei ștergătoare cu greu făceau față căderilor de zăpadă, neobișnuit de mari într-o țară precum Belgia. Oriunde vedeai cu ochii, totul era acoperit de un alb strălucitor – de la acoperișurile caselor și ramurile golașe ale copacilor, până la ultimul muc de țigară aruncat cu nonșalanță la marginea

1. I'm Not a Girl, Not Yet a Woman – Nu sunt o fată, nu sunt încă o femeie – piesă ce aparține lui Britney Spears.

rigolei. Până și cărămizile clădirilor vechi și obosite, acum erau nu doar luminoase, ci și expresive. Waterloo, orașul meu de suflet, în prag de sărbători, căpătase un aer de-a dreptul inocent.

Era aproape ora închiderii, însă la sediul agenției telefoanele continuau să sune fără întrerupere. Diane, secretara mea, începuse să-și piardă vocea, spre amuzamentul colegilor de birou care se întreceau în a face glume pentru a-i ridica moralul.

– Alo, bonjour, „La créatrice de rêves”², la dispoziția dumneavoastră, am auzit-o spunând și i-am zâmbit când i-am zărit privirea disperată.

De la birou, mi-a făcut semn că îmi va transfera următorul apel.

– Da, Eva-Luna la telefon, bună seara! m-am adresat interlocutorului.

– Bună seara, sunteți „Creatoarea de vise”? aud vocea entuziasmată a unei doamne.

– Da, chiar ea, i-am răspuns ușor amuzată.

– Doamnă sau domnișoară cum să mă adresez? m-a întrebat cu o ușoară stângăcie în glas.

Am înghițit în sec, căci era o întrebare la care încă nu știam cum să răspund. Dacă spuneam doamnă, o mințeam, dacă îi spuneam domnișoară... nu mă simțeam, dar în schimb chiar dacă aveam 25 de ani împliniți, din punct de vedere medical, încă eram.

2. La créatrice de rêves – Creatoarea de vise, din lb.franceză.

– Îmi puteți spune Eva-Luna, doamnă, i-am răspuns scurt, evitând astfel confuziile.

– Aaa, bun! Eva-Luna, sunt contesa Van Ursel. Din partea prietenilor noștri, agenția ta de turism a primit recomandări foarte bune, motiv pentru care am decis să apelez la serviciile voastre. La sfârșitul lunii ianuarie, eu și soțul meu împlinim 30 de ani de la căsătorie și am decis pe ultima sută de metri să ne îndeplinim un vis, mi s-a adresat într-o franceză cu un ușor accent flamand.

– Ce se poate visa, noi putem crea! i-am răspuns, folosindu-mă de sloganul nostru.

– Știi că organizați acea croazieră în jurul lumii. Sper să mai existe o cabină confortabilă și pentru noi, mi-a spus cu o oarecare teamă.

Am zâmbit înainte de a-i răspunde. Și asta pentru că, mai ales în rândul nobilimii, deși prețul realizării visului era mai puțin important, teama ca el să nu se realizeze atunci când ei își doreau, le era întotdeauna cea mai mare. Îi cunoșteam destul de bine. Le știam pretențiile și exigențele, cunoșteam tiparele după care funcționau, astfel încât cu astfel de persoane îmi era din ce în ce mai ușor să lucrez. Practic, copilăria mi-o petrecusem în preajma lor, datorită sau din cauza părinților mei care erau medici agreați de Casa regală Belgiană.

– Contesă Van Ursel, singurul lucru la care trebuie să vă gândiți din acest moment este doar cât de bine vă veți simți împreună cu domnul conte, i-am răspuns cu siguranță. Luni am să iau legătura personal cu secretara sau secretarul

dumneavoastră pentru stabilirea detaliilor. Pe 28 ianuarie să fiți pregătită pentru imbarcarea ce va avea loc în portul Anvers. Un vapor de lux vă va purta pe valuri de reverie, spre inima visului dumneavoastră.

– Mulțumesc, Eva-Luna, mi-a răspuns încântată. Atunci rămâne să stabiliți voi restul detaliilor. În cazul în care ai nevoie de mine, am să te rog să iei legătura cu secretarul familiei noastre, iar el te va îndruma direct.

– Sigur! Vă mulțumesc pentru că ați apelat la serviciile agenției noastre și în cazul în care nu ne mai auzim, încă de pe acum vă doresc un Crăciun fericit și un An Nou pe măsură!

– Mulțumesc la fel! O seară frumoasă! mi-a răspuns contesa, apoi telefonul s-a închis.

M-am lăsat pe spătarul scaunului, continuând să țin receptorul în mână. M-am învârtit cu el, m-am răsucit, întorcându-mă cu fața spre ușa de la intrare care tocmai se deschisese.

– Eva-Luna, mai ai nevoie de mine în seara asta? m-a întrebat Diane, de abia putând să mai articuleze câteva cuvinte.

– Nu, poți pleca. Îți mulțumesc și îmi pare rău că ai răgușit atât de tare.

– Nu este o problemă, mi-a răspuns, zâmbindu-mi cu afecțiune. Nu ții minte că și în anii trecuți am pățit la fel? Am laringita asta păcătoasă care se activează imediat dacă vorbesc mult sau la diferențele de temperatură.

– Știu, dar tot îmi pare rău, i-am spus ridicându-mă după scaun și dându-i o îmbrățișare prietenească. Diane, Ariana a plecat?

– Nu, este în biroul ei. Încă vorbește la telefon.

– Bine, îți mulțumesc, seară frumoasă și ai grijă cum conduci, i-am spus, arătându-i cu mâna spre geam viscolul ce tocmai se pornise.

– O să am. Seară frumoasă și ție, mi-a răspuns, făcându-mi cu mâna în aer.

Privirile mi s-au oprit asupra mesei ei de birou. Ca de obicei totul era pus în ordine, doar un post-it lipit de marginea din dreapta se încăpățâna să stea pe jumătate ridicat. Mi-am recunoscut imediat scrisul și brusc am văzut roșu în fața ochilor. Mi-am reamintit cât de furioasă eram pe Eric.

– Eva-Luna, pleci? am auzit strigătul Arianei.

– Nu, mai am ceva de lucru, i-am replicat enervată.

– Ești supărată? S-a întâmplat ceva?

Roșcata ieșise deja din birou, iar ochii-i mari și verzi străluceau ca două safire. Expresia de pe fața ei era de îngrijorare, iar modul în care și-a luat claia de păr ondulat și a ridicat-o, mi-a dat de înțeles că nici ea nu era prea bine.

– Vorbim mai târziu? Termină-ți și tu treaba și te aștept la o țigară, i-am răspuns fără să-i dau alte explicații, ci doar am încercat să o liniștesc cu un zâmbet.

Ariana s-a întors pe călcâie, vociferând:

– Nu mă protesti tu pe mine cu una cu două. Stai să termin ce am de făcut și vin peste tine urgent!

Fata cu părul de foc, îmi era nu doar prietenă din copilărie, ci și asociată în firmă. Împreună cu ea am făcut toate nebuniile vieții, de la prostiile copilăriei până la agenția de turism pe care

o conducem astăzi amândouă. „La créatrice de rêves” s-a născut din propriile noastre vise, renunțări și o doză incomensurabilă de încăpățănare.

Încă din copilărie credeam că amintirea unui timp de calitate petrecut cu cei pe care îi iubești este cel mai frumos cadou pe care îl poți face. Călătoriile, concediile rare petrecute alături de părinții mei au fost de exemplu cele mai frumoase momente din viața mea. Din clipa în care am cunoscut-o pe Ariana, pentru că eram copil unic și mai tot timpul singură, i-am implementat și ei această idee, prin simplul fapt că eram absolut nedespărțite. Ca și o bancă în care oamenii își țin economiile, în scobitura timpului, noi două păstram zeci de sentimente, sute de gânduri și mii de amintiri...

Numele de „Creatoarea de vise” îmi fu atribuit încă din perioada liceului, când făceam parte din grupa de organizatori de evenimente. Nu exista idee cărei să nu-i pot da viață în realitate, sens sau un scop unic, ceea ce recunosc că îmi conferise și o oarecare popularitate. Și, datorită acestui gen de fals statut, am fost remarcată și de către Eric, căpitanul echipei de baschetbal al liceului, evident cel mai curtat și chipeș băiat, același cu care ar fi trebuit să-mi pierd și virginitatea în timpul actului sexual, cel din cauza căruia în prezent sunt copleșită de gânduri și nervi...

Imediat după ce magia anilor de liceu s-a spulberat, în timp ce colegii noștri căutau cu mare interes să plece la facultăți prestigioase din Europa, eu și Ariana, spre disperarea părinților noștri care își doreau să ne continuăm studiile, nu

aveam decât un singur gând - „Creatoarea de vise” să devină realitate; o marcă înregistrată a omului care are curajul să viseze. Adevărul este că nici una dintre noi nu se omorâse vreodată cu școala, deși calificativele noastre nu erau lipsite de valoare. Și cu toate acestea, am ales varianta practică, urmând timp de un an diverse cursuri care ne-au ajutat să ne luăm certificate pentru a putea opera în turism. În câțiva ani, am ajuns să ne putem îmbrățișa visul născut dintr-o zburdălnicie frumoasă, care acum devenise o extravaganță în paginile revistei Gala sau pe rețelele de socializare.

Cât despre Eric... trebuia să-mi dau seama că ceea ce nu merge de la început, niciodată nu are să meargă. Degeaba încercăm să creăm atracției fizice poveste, căci ea rămâne doar o atracție fizică și atât. Este ca și când ai o piatră în mână, știind că indiferent cât o vei șlefui, tot piatră va fi, nicidecum diamant...

M-am cuplat cu Eric în ultimii doi ani de liceu. De cum l-am văzut prima dată, am crezut că mi-am întâlnit marea dragoste. Era cea la care visam cu ochii deschiși de pe la vreo 15 ani, din momentul în care am descoperit cât de tare este senzația de a sta lungită în pat cu picioarele aruncate pe pereți, cu ochii în tavan și cu inima înghesuită de marile speranțe. Un tip superb – înalt, bine făcut, cu ochii verzi și buze pline, genul de băiat după care toate fetele suspinau pe la toate colțurile și am siguranța că și astăzi o fac. Și, tot cu el, cu flamandul arătos, la un moment dat mi-am pierdut și virginitatea.

Momentul nu a fost nicidecum spectaculos, nici măcar dureros, căci după câteva luni, în urma unui control ginecologic, aveam să aflu pentru prima dată că am himenul elastic. Inițial, am crezut că sunt cine știe ce anomalie a naturii, pentru ca mai târziu, după alte contacte să ajung să cred că bărbatul care va reuși performanța ar putea fi și alesul meu. Treaba asta cu virginitatea întârziată, la un moment dat începuse să mă obsedeze. Și asta pentru că, eram singura din grupul nostru de prieteni care nu avea amintirea acestui moment, important până la urmă, din viața fiecărei fete. Relația dintre mine și Eric a încetat în momentul în care a plecat să studieze Managementul Afacerilor la Londra. Bineînțeles că în timpul acesta, amândoi am avut propriile experiențe de viață, până când, în vară, un nor negru și o ploaie torențială mi l-a scos din nou în cale.

Zâmbetul lui de-a dreptul irezistibil m-a determinat să mă întorc la el, deși amândoi eram proaspăt ieșiți din alte relații - eu dintr-una de scurtă durată, el dintr-alta mai lungă. Am încercat să dăm parteneriatului scânteie, însă nu doar sex-ul era nesatisfăcător, ci și comunicarea dintre noi. Se pare însă că numai eu sunt cea nemulțumită în prezent, căci el trăiește în continuare în lumea lui de nezdruncinat...

– Ce-i cu semnele astea de exclamare pe biletul ăsta? m-a întrebat Ariana, vocea ei făcându-mă să tresar.

Cu o mână în șold și cu alta ridicată, fluturând post-it-ul galben fosforescent, un zâmbet golănesc i se ivi în colțul gurii.

– Acum ce faci, mă ironizezi? am întrebat-o bosumflată.

– Păi, așa îți anunți tu secretara că nu ești disponibilă

pentru iubitul tău: „Eric ești un idiot! Nu vreau să vorbesc cu tine! Sunt indisponibilă!!!!” ?

– Da, chiar așa, i-am răspuns pe un ton iritat. Pentru că telefoanele au sunat non stop, trebuia să o anunț cumva că nu vreau să vorbesc cu el!

Sesizând nuanța de supărare din vocea mea, Ariana a oftat, apoi a ridicat neputincioasă din umeri, citind în privirea ei cuvintele – *ți-am spus că așa se va întâmpla*.

– Am fost o proastă atunci când am acceptat să ne dăm o altă șansă. M-a făcut cu zâmbetul lui nenorocit! Dă-mi și mie o țigară, te rog, că nu mai am, i-am cerut nervoasă, amintindu-mi de toate pe care mi le făcuse în ultimul timp.

Privindu-mă lung pe sub gene, Ariana mi-a întins pachetul de țigări, apoi s-a ridicat și a turnat două degete de whisky pe fundul a două pahare.

– Hai, ia și bea! Noroc îți spun, poate se prinde și de tine și îți bagi odată mințile în cap! mi-a zis, aprinzându-și o țigară la rândul ei.

Am rămas tăcute câteva clipe, urmărind cu ochii mici fumul de țigară care se înălța și dispărea pe ușa întredeschisă.

Adevărul era că relația dintre mine și Eric era un dezastru, la care ar fi trebuit să renunț după primele două săptămâni. Pornisem amândoi cu ideea că atâta timp cât ne cunoaștem de atâția ani, am putea avea și propria poveste. Amândoi eram dezamăgiți de relațiile anterioare și pentru un moment stupid am crezut că prietenia dintre noi ar putea aprinde și flacăra pasiunii. Am cunoscut persoane în cazul cărora acest tip de